

nicích, v nichž se užívá stroje hnaného živelní silou, a osobami, jež do takového styku nepřicházejí. Restriktivní výklad, o jaký se pokouší stížnost, nejen že nemá žádné opory ve slovném znění cit. ustanovení, ale je naopak v rozporu jak s jeho doslovem, tak i s obecně uznávaným interpretačním pravidlem: *Ubi lex non distinguit, nec nostrum est distinguere*.

Úrazové pojištění na Slovensku a Podkarpatské Rusi podle zák. čl. XIX:1907 — právě tak jako v zemích t. zv. historických podle zákona č. 1/1888 ř. z. ve znění zákonů jej doplňujících a měnících — je jako pojištění podnikové vybudováno na zásadě pojištění kolektivního a na principu nebezpečí abstraktního, takže konkrétní nebezpečí úrazu není zákonným předpokladem úrazové pojistné povinnosti. Důsledkem těchto principů pak jest, že proti úrazu jsou pojištěny v š e c h n y osoby zaměstnané v podniku podrobeném takovému pojištění, jak to také § 3 cit. zák. čl. expressis verbis stanoví.

Výjimku bylo by lze připustiti jen v příčině těch osob, pro které by to zákon pozitivně ustanovil. Žádná taková výjimka ani v zák. čl. XIX:1907, ani v jiném platném předpise však stanovena není. Praxe, které stížnost se dovolává, i kdyby skutečně existovala, pozitivní zákonný předpis zrušiti ani změniti nemůže, a proto z ní ani st- lka pro své stanovisko nic vytěžiti nemůže. Rovněž tak neplyne pro jeho správnost nic ani z ustanovení § 1 vlád. nař. č. 200/1922 Sb., kde se praví toliko, že za podniky užívající motoru (§ 2 nař. min. vnitř. z 6. července 1914 č. 143 ř. z.) je pokládati takové podniky, při kterých se upotřebuje hnacích strojů, jež hnány jsou živelní silou (větrem, vodou, svítiplynem, horkým vzduchem, elektřinou atd.) nebo zvířaty. Že nákladní automobil je takovýto stroj a že ho firma užívá při svém podniku pro dovoz a odvoz zboží do a z tohoto podniku, je nesporno. Pro tvrzení stížnosti, že by motoru musilo býti užíváno jen k účelům průmyslovým, v cit. předpisu není žádné opory. Je proto nerozhodné, že firma užívá automobilu při svém podniku nikoli k účelům průmyslovým, nýbrž dopravním, neboť tento moment s hlediska úrazové pojistné povinnosti osob v něm zaměstnaných nemá žádného právního významu. Že by dotčené osoby s nákladním autem firmy, užívaným při jejím podniku, jako technickým zařízením jeho pojistnou povinnost zakládajícím do žádného styku vůbec nikdy ani přijíti nemohly, takže by jakékoliv, i jen abstraktní nebezpečí úrazu bylo u nich naprosto vyloučeno, stížnost nenamítá (srov. Boh. A 7054/28).

Č. 12.868.

Policejní věci. — Řízení správní: * Paragraf 5 min. nař. č. 31/1860 ř. z. nezakládá právního nároku na prominutí nebo zmírnění trestu uloženého za správní přestupek.

(Nález z 20. dubna 1937 č. 12.160/37.)

V ě c: Josef Sch. v Prosiměřicích proti rozh. zem. úřadu v Brně z 19. září 1934 o policejním přestupku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu ve Znojmě z 2. srpna 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem vyhlášky tohoto okr. úřadu z 29. března 1932, jehož se dopustil tím, že nad vchodem svého sklepa zhotovil skobový kříž, který ani po zákazu neodstranil, a byl na základě čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. odsouzen k trestu vězení v trvání 3 dnů.

Proti tomuto nálezu podal st-l odvolání, ve kterém brojil proti výroku o vině, současně však také vznesl žádost, aby mu uložený trest vězení byl v cestě milosti změnen v peněžitou pokutu. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad ani jeho návrhu odvolacímu ani žádosti posléze uvedené.

Ve stížnosti podané do tohoto rozhodnutí běře je v odpor již jen ve výroku o trestu.

Předem dlužno tu zdůrazniti, že st-l ve svém odvolání, jak již uvedeno, nenamítal nic proti tomu, že mu úřadem I. stolice byl uložen trest vězení a nikoli peněžitá pokuta, jak to připouští čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb., podle něhož byl st-l odsouzen, naopak žádost svou formuloval výhradně v ten smysl, aby mu trest vězení již přiznaný — a oprávným prostředkem nenapadený — byl v cestě milosti přeměněn v peněžitou pokutu. Pokud tedy st-l teprve ve stížnosti k tomuto soudu podané namítá, že p o d l e z á k o n a měla mu býti uložena peněžitá pokuta a nikoli trest vězení, je to nepřípustné novum, jímž se soud vzhledem k ustanovení § 5 zákona o ss zabývat nemohl. V ostatním uvažoval nss o podané stížnosti takto:

Podle § 2 zákona o ss je nss povolán rozhodovati o stížnostech směřujících proti rozhodnutím neb opatřením správních úřadů, tvrdí-li kdo, že jimi bylo zasaženo do jeho subjektivních práv. Se zřetelem na toto ustanovení zákona o ss je předpokladem úspěšné stížnosti, aby konkrétním rozhodnutím neb opatřením správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu, založené platným právním předpisem. Je tudíž zkoumati, zdali a pokud je stát ve věci, o kterou jde, vůči straně vázán tak, že je možno mluvíti o jejím subjektivním právu na určité rozhodnutí neb určitý postup úřadu.

Jediná právní norma, ve které lze hledati odpověď na tuto otázku, je min. nař. z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. Podle § 4 tohoto nařízení má úřad I. stolice vyměřiti trest v mezích stanovených zákonem. V případech hodných zvláštního zřetele může navrhnouti zem. úřadu, aby trest zmírnil nebo prominul. Mají-li polehčující okolnosti převahu, může zem. úřad — jak se ustanovuje v 2. odst. § 5 cit. min. nař. — buď na návrh úřadu I. stolice nebo na žádost, kterou strana podala v zákonné lhůtě odvolací, zmírniti nebo docela prominouti uložený trest, nejde-li o trest propadnutí zboží, náradí nebo zásob, ztráty živnosti nebo jiných práv a oprávnění. Zmírniti nebo prominouti tyto posléze uvedené tresty je v posledním odstavci cit. paragrafu vyhrazeno ministerstvu (ustanovení vlády nař. z 5. června 1936 č. 151 Sb., podle jehož přílohy byla pravomoc ministerstva ke snížení nebo prominutí trestů za správní přestupky cestou milosti přenesena na zem. úřady, je nutno v konkrétním případě ponechati stranou, poněvadž nař. roz-

hodnutí bylo vydáno dříve, než zmíněné vlád. nař. bylo vydáno a na-
bylo účinnosti).

V cit. ustanoveních min. nař. č. 31/1860 ř. z. a nikde jinde v práv-
ním řádu není ustanovení o tom, za kterých podmínek úřad III. stolice
žádosti o zmírnění trestu nebo jeho prominutí vyhověti musí, nýbrž je
ponecháno rozhodnutí o tom volné úvaze jmenovaného úřadu. Podle
toho nikdo nemá hmotného právního nároku na to, aby bylo vyhověno
jeho žádosti o zmírnění nebo prominutí trestu, který mu byl úřadem
I. stolice uložen v mezích zákona. Správnost tohoto závěru potvrzuje
i tato úvaha:

Uvedené min. nař. č. 31/1860 ř. z. se samo označuje jako nařízení,
kterým se vydávají ustanovení o odvolání a o mimořádném právu zmír-
nití a prominouti tresty při přestupcích, jež nejsou obsaženy v trest-
ním zákoně a spadají do pravomoci úřadů správních. Výkon tohoto mi-
mořádného práva zmírňovacího a promíjejícího jest od judikující čin-
nosti úřadu zcela odlišný a na této činnosti nezávislý, moha nastati
i kdykoli po pravomoci trestního nálezu, a není omezen právními nor-
mami takovým způsobem jako judikující činnost úřadu. Proto se mimo-
řádné právo zmírnití a prominouti tresty nazývá obyčejně právem mi-
losti, na jejíž udělení arcíť nikdo právního nároku nemá.

St-1 se domáhal ve správním řízení sám výslovně toho, aby ulo-
žený trest vězení byl mu v cestě milosti přeměněn na peněžitý
trest. Jestliže tato žádost byla nař. rozhodnutím zamítnuta, nemůže
podle toho, co bylo uvedeno, důvodně tvrditi, že bylo porušeno ně-
jaké jeho subjektivní právo, kdyžť práva na udělení milosti vůbec
není. Poněvadž pak nikde v právním řádu není nařízeno (výslovně ani
konkludentně), aby úřad zjišťoval předpoklady volné své úvahy za
účasti strany žádající o přeměnu trestu vězení v cestě milosti na trest
peněžitý, nemohlo se nař. rozhodnutí dotknouti ani formálních práv
st-1ových, když se v něm neuvádí, z kterých konkrétních předpokladů
úřad vycházel, když st-1ově žádosti o přeměnu uloženého trestu vězení
na peněžitou pokutu nevyhověl.

Č. 12.869.

Řízení správní. — Stavební právo: * Odvolal-li naby-
vatel pozemku opravný prostředek, jímž se domáhal jeho právní před-
chůdce jakožto soused odepření stavebního povolení pro stavbu sou-
sední, nemůže původní majitel pozemku žádati, aby v řízení o tomto
opravném prostředku bylo pokračováno.

(Nález z 21. dubna 1937 č. 4449/35-4.)

Věc: František K. v Kročehlavech (adv. Dr. František Gremmer
z Prahy) o legitimaci k rekursu ve věci stavební.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Při komisi konané o žádosti Václava a Julie L. za po-
volení ke stavbě rodinného domku na parcele č. kat. 769/25 v Kladně